

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΤΩΝ

ΚΗΠΟΥΡΙΩΝ ΜΟΝΗΣ,

ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς μέχρι σήμερον.

1739—1873.

Συνταχθεῖσα μὲν ὑπὸ τοῦ Παροσιωτάτου

Ἀρχιμαρτύρου καὶ Ἡγουμένου αὐτῆς

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΚΑΛΟΥ.

Διασκευασθεῖσα δὲ ὑπὸ τινος τῶν αὐτοῦ φίλων.

Ἐκδίδεται δαπάνῃ τῆς Μονῆς

χάριν ἡθικῆς ὠφελείας παντὸς ὀρθοδόξου.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΤΥΠΟΙΣ Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

1873.

ΠΑΚΟΒΑΤΣΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΤΩΝ

ΚΗΠΟΥΡΙΩΝ ΜΟΝΗΣ,

ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς μέχρι σήμερον.

4759—1873.

Συνταχθεῖσα μὲν ὑπὸ τοῦ Παροσιωτάτου

Ἀρχιμανδρίτου καὶ Ἡγουμένου αὐτῆς

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΚΑΛΟΥ.

Διασκευασθεῖσα δὲ ὑπὸ τινος τῶν αὐτοῦ φίλων.

Ἐκδίδεται δαπάνῃ τῆς Μονῆς

χάριν ἡθικῆς ὠφελείας παντὸς ὀρθοδόξου.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΤΥΠΟΙΣ Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

1873.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.52.Φ80005

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΙΣΗΓΗΓΗΣΙΣ

THE END

ΚΗΡΥΞΙΣ ΜΟΝΑΧΩΝ

Εκδόσεις της Εκκλησιαστικής Εκδόσεως

1873—1878

Εκδόσεις της Εκκλησιαστικής Εκδόσεως

Εκδόσεις της Εκκλησιαστικής Εκδόσεως

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΟΝΑΧΩΝ

Εκδόσεις της Εκκλησιαστικής Εκδόσεως

Εκδόσεις της Εκκλησιαστικής Εκδόσεως

Εκδόσεις της Εκκλησιαστικής Εκδόσεως

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΟΝΑΧΩΝ

Εκδόσεις της Εκκλησιαστικής Εκδόσεως

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΟΝΑΧΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΟΝΑΧΩΝ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΟΙΣ ΑΔΕΛΦΟΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙΣ.

Ἰερὸν καθήκον ἐπιβάλλεται μοι, πρὶν ἢ πρὸς τὸν ἀπά-
των Δεσπότην μεταχωρήσω, συνοπτικῶς πως ῥ' ἀφηγήθω τὰ
περὶ τῆς τῶν Κηπουρίων μονῆς, ἥς, εὐδοκίᾳ θείᾳ, προῖστα-
μαι. Σκοπὸς δὲ τῆς ἀφηγήσεως ταύτης οὐδεὶς ἄλλος ἐστίν, ἢ
ἡ τῶν Χριστιανῶν ὠφέλεια. Εὐελπιστῶ δὲ ὅτι καὶ ὑπόδειγμα
οὐ μικρὸν τοῖς νῦν καὶ τοῖς ἐσομένοις ἐν τῇ μονῇ ἀδελφοῖς
καταλείψω διὰ τῆς ἀφηγήσεως ταύτης.

Ὡς πρὸς τὴν ὑδροσιν καὶ τὴν ἀνάκτισιν τῆς μονῆς πηγὰς
εἶχον τὰ ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ σωζόμενα ἐπίσημα ἔγγραφα. Ὡς πρὸς
τὸν βίον δὲ τοῦ ἁγίου Εὐφροσύνου, ἄλλας μὲν ἐγὼ αὐτὸς πλη-
ροφορίας ἀληθεῖς συνῆξα ἐξ ἐραρέτων, εὐσπολήπτων καὶ συγ-
χρόρων τῷ ὁσίῳ ἀνδρῶν, ἄλλας δὲ ἐκ ζώρων εἰσέτι καὶ συ-
ναραστροφέρτων αὐτῷ. Ὡς πρὸς τὴν διασκευὴν δὲ τῆς ἀφηγή-
σεως συνεβουλεύθην φίλον τιτὰ, ὅστις, ὡς οἶόν τε αὐτῷ, ἀρτε-
λάβετό μου προθύμως.

Δέχθητε ὅθεν, ἀδελφοί, τὴν μικρὰν μὲν ἀφήγησιν ταύτην,
εὐχόμενοι δὲ μέγαν ἔχονσαν, τὴν πνευματικὴν ὑμῶν ὠφέλειαν.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ τὴν 4 Αὐγούστου 1873.

Ὁ πρὸς Κύριον διάπυρος ὑμῶν εὐχέτης
ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ Ο ΚΑΛΟΣ.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΤΩΝ

ΚΗΠΟΥΡΙΩΝ ΜΟΝΗΣ,

ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΑΡΥΣΕΩΣ ΑΥΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ.

1759—1873.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Γεωγραφική αὐτῆς θέσις. — Ἰδρυσις αὐτῆς. — Ἀνάδειξις αὐτῆς
εἰς Σταυροπήγιον. — Ἀνατροφή αὐτῆς καὶ ἀνάκτισις. —
Χαρακτήρ, ἐξορία καὶ θάνατος τοῦ κτήτορος αὐτῆς. — Περι-
κοπαὶ τινες ἐκ τῆς τοῦ κτήτορος διαθήκης 1759.—1802.

Κατὰ τὸ Δυτικώτερον μέρος τῆς ἐπαρχίας Πάλης
τῆς νήσου Κεφαλληνίας, ὑπὸ τοὺς πρόποδας μικροῦ βου-
νοῦ κεῖται ἡ εὐαγῆς τῶν Κηπουρίων μονὴ τοῦ Εὐαγγελι-
σμοῦ τῆς Θεοτόκου. Ὁ ὑπεράνω τῆς θαλάσσης ἀπότο-
μος βράχος ἐφ' οὗ τεθεμελιώται, τὸ πρὸς Μεσημβρίαν
συνεγγίζον αὐτῇ μικρὸν δάσος καὶ τὸ πρὸς Δυσμὰς τοὺς
πόδας αὐτῆς βρέχον Ἰόνιον πέλαγος, οὐ μόνον τερπνοτά-
την θέαν παρέχουσιν, ἀλλὰ καὶ συναισθήματα τοιαῦτα ἐν
τῇ ψυχῇ διεγείρουσιν, ὅποια ὁ ἡσύχιος καὶ ἡρεμος διε-
γείρει βίος.

Κατὰ τὸ 1759 ἐλθὼν εἰς Κεφαλληνίαν Χρῦσανθός τις

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Πετρόπουλος ἐκ Παξῶν, Πατριαρχικὸς Ἀρχιμηνδρίτης, καὶ ἰδὼν τὸ κατάλληλον τῆς πρὸς πνευματικὰς ἀσκήσεις θέσεως τῶν Κηπουρίων, κατέβαλε τὸν πρῶτον θεμέλιον λίθον τῆς ἐν λόγῳ μονῆς, προτροπῇ τοῦ τότε Ἀρχιερέως καὶ τῶν τῆς νήσου προκρίτων. — Μετὰ ἑξ ἔτη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς, τουτέστι τὸ 1765, ὁ ἐπ' ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ διαπρέψας Σαμουὴλ ὁ Βυζάντιος, ὁ κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου διθύνων τοὺς τῆς Μεγάλης ἐκκλησίας οἶκας, ἀνέδειξε τὴν ἀρτιούστατον ταύτην μονήν, Σταυροπήγιον, τουτέστιν ὑπαγομένην ὑπὸ τὴν ἄμεσον δικαιοδοσίαν τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου.

Περὶ τὰ μέσα ὅμως τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1767 ἐπελθὼν ὁ μέγας ἐκεῖνος σεισμὸς, ὁ πᾶσαν σχεδὸν τὴν νῆσον καταστρέψας, ἀνέτρεψεν ἄρδην καὶ τὴν ἀρτιπαγῇ ταύτην μονήν. Ἀλλ' ὁ ζῆλος καὶ ἡ δραστηριότης τοῦ κτήτορος κατῴρθωσε μετ' οὐ πολὺ, τῇ βοήθειᾳ τῶν χριστιανῶν, ὁ ἀνεγείρη ἐκ βάθρων τὴν εἰς σωρὸν λίθων ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ μεταβληθεῖσαν μονήν.

Οἱ τότε μετὰ τὴν τῆς μονῆς ἀνάχτισιν τῷ κτήτορι συζῶντες ἦσαν, Παλλάδιος, Βιτάλιος, Μεθόδιος καὶ Εὐφρόσυκος, οἵτινες, ὑπείκοντες τῷ ἐναρέτῳ καὶ σοφῷ περὶ τὰς θείας Γραφὰς κτήτορι, ἔζων ὄντως ἀγγελικῶς ἀγαπῶντες τὸν Θεὸν πάσῃ δυνάμει καὶ τὸν πλησίον ὡς ἑαυτούς. Ἡ διδασκαλία τοῦ ἐναρέτου τούτου ἀνδρός, ὅστις, ἕνεκα τῆς διηνεκοῦς καὶ ἐμβριθοῦς αὐτοῦ μελέτης, ἀνεδείχθη ἀποστολικὸς τῷ ὄντι διδάσκαλος, εἴλκυσε πάντων τὸν θαυμασμόν καὶ τὸ σέβας, ἐπιφέρουσα πλείστας ὅσας ψυχικὰς ὠφελείας. Οἱ ἐκ τοῦ προχείρου ἀφελεῖς λόγοι τοῦ ἐπέφερον ἀγλαοὺς καρποὺς, διότι ἐπίστευε μὲν διὰ τῆς καρδίας καὶ ἐκήρυττε διὰ τοῦ στόματος πᾶν ὅτι δι-

καί οἱ καὶ σώζει τὸν ἄνθρωπον· ἐνὶ λόγῳ, ἐδείκνυε τὴν πίστιν διὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ.

Τὸ χρυσοῦν ὄντως ἄνθος ὁ Χρῦσανθος περιέτρεχε παντοῦ τοὺς ἀσθενεῖς ἐπισκεπτόμενος, τοὺς τεθλιμμένους παρηγορῶν, τοὺς ἐχθροὺς διαλάσσων καὶ πάντας νοουθετῶν ἐν πνεύματι πραότητος.

Ἀλλ' ὁ μισόκαλος δαίμων, μὴ ἀνεχόμενος τὸν τοῦ Εὐαγγελίου ἐργάτην, διηρέθισε τὸν φθόνον κακεντρεχῶν τινων, οἵτινες διέβαλον τὸν ἱερὸν τοῦτον ἄνδρα εἰς τὴν τότε Ἑνετικὴν κυβέρνησιν ὡς Ῥωσσοφρονα, λαβόντες τὸ ἐνδόσιμον ἐκ τῆς τιμῆς, ἣν ἀπένειμεν αὐτῷ ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσσίας Αἰκατερίνη ἡ Β'. διὰ τε τὴν παιδείαν αὐτοῦ καὶ εὐσέβειαν. (1) Ἡ κυβέρνησις λοιπὸν πεισθεῖσα εἰς τὴν διαβολὴν, ἣ μᾶλλον εἰπεῖν, εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς ἡμέρας, καὶ ἀκρίτως καὶ ἀβασανίστως ἐντεῦθεν αὐτὸν ἐξορίσασα ἀπέστειλεν εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Κερκύρας, διανοουμένη ν' ἀποστείλῃ αὐτὸν ἐκεῖθεν εἰς τὰς τῆς Βενετίας διὰ βίου. Ἀλλ' οἱ Κερκυραῖοι γνωρίζοντες τὴν τοῦ εὐαγγελικοῦ τούτου ἀνδρός ἀθωότητα καὶ μεσολαβήσαντες παρὰ τῇ Ἑνετικῇ Ἀριστοκρατίᾳ ἠλευθέρωσαν μὲν αὐτὸν ἐκ τῆς εἰς Βενετίαν ἀπαγωγῆς καὶ τῶν τῆς Κερκύρας φυλακῶν, δὲν ἐδυνήθησαν ὅμως νὰ ἐπιτύχῃσι καὶ τοῦ νὰ ἐπαναφέρωσιν αὐτὸν εἰς Κεφαλληνίαν, καὶ διὰ τοῦτο μέχρι τέλους ἔμεινε περιορισμένος εἰς Παξούς.

Περὶ τὰ τέλη ὅμως τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1802 προειδὼς τὴν τοῦ βίου τελευτὴν διέθετο τὰ ἑαυτοῦ, καὶ τὴν 6 Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ καὶ ἐτάφη εἰς τὸν ἐν Παξοῖς ναὸν τοῦ προφήτου Ἠλίου.

(1) Τὰ τιμητικὰ ταῦτα βασιλικά ἔγγραφα σώζονται εἰς τὴν

Ἡ καθ' ὑπαγόρευσιν διαθήκη αὐτοῦ (διότι ἕνεκα τῆς ἀσθενείας δὲν ἐδύνατο νὰ γράφῃ) καταδεικνύει ὁποῖαν πρὸς τὸ ὑπέρτατον Ὄν εἶχεν ἀφοσίωσιν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων μέχρι τελευταίας πνοῆς. Τὸ ὕψος τῆς διαθήκης εἶναι γραφικὸν καὶ καταλλήλως τεταγμένον· ἰδοὺ ἐν παραδείγματι μέρη τινὰ αὐτῆς. « Αἱ χεῖρές σου, λέγει, ἐποίησάν » με καὶ ἐπλασάν με, αἱ χεῖρες αἱ ἀπλωθεῖσαι ὑπὲρ καὶ » ἕνεκεν ἐμοῦ ἐν τῷ Σταυρῷ Οἶδας, Κύριε, ὅτι » διαβαίνομεν ἐν μέσῳ παγίδων πολλῶν, σοῦ δὲ μόνου » τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ τὸ ἄπταιστον καὶ ἀναμάρτη- » τον, ἡμεῖς δὲ πάντες ἐν ἐπιτιμίῳ ἐσμέν, ὅτι οὐδεὶς » καθαρὸς ἀπὸ ρύπου καὶν μία ἡμέρα ἢ ἡ ζωὴ αὐτοῦ. Διὰ » τοῦτο δέομαι καὶ ἱκετεύω τὸ ἔλεος τῆς μεγαλωσύνης » σου, ἵνα φανῇς ἰλεως καὶ εὐσυμπάθης ἐπ' ἐμέ . . . » Παρακατιῶν δὲ ἐκφράζει καὶ τὴν διὰ τὸ γένος λύπην του, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ ὠφελήσῃ αὐτό· τοῦτο δὲ ἀρκούντως καταδεικνύει, ὅτι ὑπελόγισε τὴν θλιβεράν κατάστασιν ἐν ᾗ, κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου, τὸ γένος διέκειτο. « Φθάτας, » λέγει, εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν καὶ γνωρίσας ὅτι δὲν εἶμαι » ἱκανὸς νὰ ὠφελήσω κατὰ τι τὸ γένος οὔτε ἐμαυτὸν, » ἡσπάσθην τὸν μονήρη βίον, ὡς ἔχων κλίσιν παιδιόθεν » πρὸς αὐτόν· ὑπῆγα λοιπὸν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ὅ,τι » καλὸν ἐκεῖθεν ἐδυνήθην νὰ συλλέξω συνέλεξα, ἀλλὰ, » κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, ἕνεκα ἀσθενείας ἀνεχώρησα » ἐκεῖθεν καὶ πάλιν ἐπέστρεψα εἰς Παξοὺς, ἐκεῖθεν δὲ » ὑπῆγα εἰς Κεφαλληνίαν, ὅπου, βιασθεὶς ἀπὸ τὸν τότε » ἀγιώτατον Ἀρχιερέα καὶ πάντας τοὺς προκρίτους » τῆς νήσου νὰ μείνω πρὸς ἡλικίαν τῶν κατοίκων » ὠφέλειαν καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐκαρποφόρει, » ἀπεφάσισα καὶ ὠκοδόμησα τὸ Μονῆριον, ὅπερ ἐκεῖ εὐ-

» ρίσκεται, μὲ τὴν βοήθειαν πάντων τῶν κατοικούντων » εἰς ἐκεῖνην τὴν νῆσον. Δὲν ἐκληροδότητα ὑποστατικὰ » καὶ πλούτη, ἀλλὰ παρέδωκα τοῖς ἀδελφοῖς ὅρους καὶ » καλὰς τάξεις· τὴν ἀγάπην, τὴν φιλοξενίαν καὶ τὴν κοι- » νοβιότητα, δηλονότι νὰ ᾔηται ἀχώριστοι καθὼς εἶναι τὴν » σήμερον. » Ἐκ τῶν περικοπῶν τούτων τῆς διαθήκης οὐ μόνον καταδείκνυται, ὡς ἀνωτέρω εἵπομεν, ἡ πρὸς τὸ Θεῖον αὐτοῦ πίστις καὶ ἀφοσίωσις, ἀλλὰ καὶ τὸ αἷτιον τῆς τοῦ Μονυδρίου ἰδρύσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Κατάστασις τῆς Μονῆς μετὰ τὴν τοῦ κτήτορος ἀποβίωσιν. — Ὁσίου Εὐφροσύνου βίος. — Θάνατος καὶ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων αὐτοῦ. — 1802—1814.

Μετὰ τὴν τοῦ κτήτορος ἀποβίωσιν ἀνέλαβεν ὁ Παλ- λάδιος τὴν τῆς Μονῆς διεύθυνσιν ἀκολουθῶν τὰ ἔχνη τοῦ κτήτορος· φυλάττων δηλαδή μετὰ τῶν λοιπῶν συναδέλ- φων του ὡς ἱεράν παρακαταθήκην πᾶν ὅ,τι ἐδίδαξεν αὐ- τοὺς ἔργῳ καὶ λόγῳ ὁ αἰμύνηστος Χρυσάνθος.

Εἵπομεν ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ ὅτι οἱ μετὰ τοῦ κτήτορος πρῶτον μονάσαντες ἦσαν, Παλλάδιος (ἐξ Ἰλ- λάρων), Βιτάλιος (ἰατρός ἐκ Λιβαθοῦς), Μεθόδιος (Λη- ξουραῖος) καὶ Εὐφρόσυνος (ἐξ Ἰλλάρων), οἵτινες συνειρ- γάσθησαν καὶ κατὰ τὴν ἀρχικὴν τῆς Μονῆς ἰδρύσιν καὶ κατὰ τὴν ἀνάκτισιν αὐτῆς.

Οὗτοι πάντες διήγον βίον ὁγτως ἀγγελικόν, ἀλλ' ὁ ἐν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

αὐτοῖς ἐπ' ἀρετῇ διαπρέπων ἦν ὁ Ὅσιος Εὐφρόσυτος, οὗ τὸν βίον συντόμως πως ἀφηγοῦμεθα.

Ὁ ὅσιος οὗτος ἐγεννήθη ἐν τῇ κώμῃ Ἰλλάρων, ὁ δὲ χρόνος τῆς γεννήσεώς του δὲν μᾶς εἶναι ἐπ' ἀκριβὲς γνωστός, εἰκάζομεν ὅμως ὅτι ἐγεννήθη μεταξὺ τοῦ 1727 καὶ 1728, διότι κατὰ τὰς πληροφορίας ἀνθρώπων, οἵτινες καλῶς αὐτὸν ἐγνώρισαν καὶ ζῶσιν εἰσέτι, μόλις ἤγε τὸ εἰκοστὸν τρίτον τῆς ἡλικίας του ἔτος ὅτε ἐμόνασεν, ἐμόνασε δὲ, ἐν ἔτος μετὰ τὴν τῆς μονῆς Ἑδρουσιν, τοιούτῃ τὸ 1760. Ἐπίσης ἄγνωστοι ἡμῖν εἶναι καὶ οἱ γονεῖς του, τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶναι ὅτι κατήγετο ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Ξυλαρινῶν Μαρκαντωνάτων καὶ ὅτι εἶχε συγγένειαν μετὰ τοὺς γονεῖς τοῦ νῦν ζῶντος Φωτεινοῦ Μαρκαντωτάτου. Οἱ γονεῖς του ἀπεβίωσαν ὅτε μόλις ἦτο δεκαετής, διότι ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡλικίας συνέζη μετὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἰλαρίου Βόρου, τοῦ ὁποίου καὶ τὸν υἱὸν Ἀλέξανδρον ἀνεδέχθη εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον πολλὰς ἐλάβομεν πληροφορίας περὶ τῆς τοῦ ὁσίου Εὐφροσύνου ἀρετῆς καὶ τῆς πρὸς τὸν Κύριον παρρησίας αὐτοῦ.

Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐξεζήτησε τὸν Κύριον καὶ ὁ Κύριος προσέσχεν αὐτῷ καὶ διὰ τοῦτο ἠυδόκησε νὰ ἀγαπήσῃ αὐτὸν ὁ Ἰάριος Βόρος ὡς τέκνον του.

Ἐφρόντισε λοιπὸν ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἄνθρωπος ὅταν ἐγενεῖτο εἰκοσαετής νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ, προτρέπων αὐτὸν νὰ νυμφευθῇ, ἀλλ' ὁ πολιὸς κατὰ τὴν ἀρετὴν νέος, μὴ θέλων νὰ λυπήσῃ τὸν τόπον πατρός ἐπέχοντα Ἰάριον, εὐδέποτε διεσαφήνισεν αὐτῷ ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἀφιερωθῇ τῷ Κυρίῳ. Ἐκρυπτε δὲ τὸν ἅγιον τοῦτον ἔρωτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, περιμένων τὴν παντοδύναμον τοῦ Ὑψίστου δεξιάν ἵνα χειραγωγήσῃ αὐτὸν εἰς τὰ πρὶν ἐκείνην τῆς

ἀρετῆς σκηνώματα, χωρὶς νὰ λυπήσῃ καὶ τοὺς θρέψαντας αὐτὸν, οὓς ἠγάπα ὡς γονεῖς του. Ἴδου δὲ πῶς διηυθέτησε τὸ πρᾶγμα ὁ δάκτυλος τῆς θείας Προνοίας. Πλησίον τῆς οἰκίας ἐν ἣ διέμενεν ἦτο (ὡς εἶναι καὶ μέχρι τοῦδε) ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Νικολάου, εἰς τὴν πρὸς δυσμὰς θύραν τοῦ ναοῦ τούτου ἐπορεύετο κατὰ νύκτα καὶ προσήχετο, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν αὐτῷ συνοικούντων· νύκτα τινὰ ἐγερθεὶς ὁ Ἰάριος τυχαίως, εἶδε μετ' ἀπορίας του κενὴν τὴν τοῦ Εὐαγγελίου (α) στρωμνήν. Μεγίστη κατεκυρίευσεν αὐτὸν λύπη καὶ ἐπειδὴ ἠγάπα αὐτὸν φιλοστόργως, ἐξήγησε τὴν ἀπουσίαν του ὡς πρόδρομον ἀνηθικότητος. Πρὸς τὰ χαράγματα ἐπέστρεψεν ὁ Εὐάγγελος καὶ ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα κατὰ τὸ σῶνθος· ὁ δὲ Ἰάριος οὐδὲν εἰπὼν αὐτῷ περὶ τῆς ἀπουσίας του ἐβούλετο ἵνα συλλάβῃ αὐτὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν προσεχῇ νύκτα. Ὅτε ἐφθασε τὸ μεσονύκτιον τῆς προσεχοῦς νυκτός, ἐγερθεὶς ὁ Εὐάγγελος καὶ πορευθεὶς εἰς τὴν θύραν τοῦ ναοῦ ἐγονυπέτησε καὶ προσήχετο. Ὁ δὲ παρακολουθῶν αὐτῷ κρύφα Ἰάριος, ὅτε εἶδεν αὐτὸν γονυκλινῇ καὶ ἤκουσε τὸ ψυθύρισμα τῆς προσευχῆς ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός καὶ ἀνελογίσατο, ἃς συνέλαβε κατ' αὐτοῦ ἀθεμιτῶν πράξεων ὑποψίας, ἐδάκρυσε δοξάζων τὸν Θεὸν ὅτι ἐψεύσθη τῶν ὑπονοιῶν του. Ἐκτοτε καὶ περ, φυσικῆς στοργῆς ἕνεκα, λυπούμενος ὁ Ἰάριος, ἠύχθη αὐτὸν καὶ προέτρεψεν ἵνα ἀποδύσῃται πρὸς τὸν κατὰ τῶν μεθοδεῶν τοῦ διαβόλου ἀγῶνα καὶ ἀσπάσῃται ὃν προεῖλετο βίον.

Ἀνεχώρησε λοιπὸν καὶ ὑπετάγῃ τῷ Κυρίῳ καὶ εἰς τὸν κτήτορα τῆς μονῆς, περὶ οὗ διελάβομεν ἐν τῷ προηγου-

(α) Οὗτος ὀνομάζετο πρὶν ἢ λάβῃ τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα.

μένω κεφαλαίῳ, ὅστις μετὰ τριετὴ δοκιμασίαν ἐνέδυσεν αὐτὸν τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα, μετονομάσας αὐτὸν Εὐφρόσυνον. Ἐκτοτε ἔζη τῷ ὄντι βίον αὐλὸν εὐφραινόμενος εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἄκρα αὐτοῦ ταπεινώσις, ἡ πρὸς πάντας ὑπακοή, ἡ ἀδιάλειπτος νοερά αὐτοῦ προσευχή, ἡ ἐγκράτεια, αἱ ὁλονύκτιοι στάσεις καὶ πρὸ πάντων ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πλησίον ἀγάπη, ἥτις εἶναι ἡ βίσις ἐφ' ἧς στηρίζεται τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸ γνῶρισμα, δι' οὗ καὶ ἐν ᾧ οἱ ἀληθεῖς τοῦ Χριστοῦ μαθηταὶ γινώσκονται, τοιαύτης αὐτὸν παρὰ τῷ Θεῷ ἡξίωσαν παρρησίας, ὥστε ὁ σοφίζων τὰ νήπια ἐχαρίσατο αὐτῷ τὸ τοῦ προορατικοῦ δῶρον. Πολλοί, ζῶντες ἔτι, διχρυσίως κηρύττουσι τὰς τοῦ ὁσίου προρρήσεις ἐκπληρωθείσας ἐν αὐτοῖς τούτοις τοῖς λέγουσι. Ἀγράμματος ὢν ἤξευρεν ἀπὸ στήθους τὴν Θεῖαν Γραφὴν, διδάσκων διὰ τῶν θείων αὐτῆς λογίων τοὺς εἰς τὴν μονὴν προσερχομένους, νοουθετῶν καὶ ἐπανορθῶν αὐτοὺς διὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ ταπεινώσεως καὶ πραότητος. Πληρέστατα δ' ἐφηρμόζετο ἐν τῷ ἁγίῳ τούτῳ ἀνδρὶ ἡ πάλαι περὶ τοῦ Σωτῆρος προταθείσα Ἰουδαϊκὴ ἀπορία. Ἱ Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα μὴ μεμαθηκώς;

Ὅπως δὲ καταδείξωμεν πόσον ὁ Θεὸς ἐτίμησεν αὐτὸν καὶ ἐπὶ γῆς, ἀναφέρομεν ἐκ τῶν πολλῶν ὀλίγας αὐτοῦ προρρήσεις καὶ θαύματα.

Ἡ κόμησσα Ἀγγελικὴ Χωρατζᾶ, μία τῶν πρωτίστων τῆς νήσου μας Κυριῶν κατὰ τὴν καταγωγὴν καὶ τὸν πλοῦτον, μονογενῆς θυγάτηρ τοῦ κόμητος Κωνσταντίνου Χωρατζᾶ, ἐνουμειύθη τὸν Κύριον Νικόλαον Ἀννινον, ἐλυπίετο ὁμῶς σφόδρα διότι δὲν ἐγένετο ἀρσενικά· μαθοῦσα ὁμῶς τὰ θαύματα, ἅπερ καθ' ἑκάστην εἰς τοὺς μετὰ πί-

σεως προσερχομένους ἐτέλει ὁ ὁσίος, μετέβη εἰς τὴν τῷ Κηπουρίῳ μονὴν καὶ ἐξωμολογήθη αὐτῷ τὴν λύπην τῆς· ὁ δὲ Εὐφρόσυνος μετ' Εὐαγγελικῆς ἀγάπης παραινέσας αὐτὴν νὰ πιστεύῃ ὅτι, ὅπου βούλεται Θεὸς νικᾶται φύσεως τάξις καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ ἐπαίρηται ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τῇ εὐγενείᾳ αὐτῆς, ἀλλὰ νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν τὸν πάντων Κύριον τὸν ταπεινώσαντα ἑαυτὸν μέχρι θανάτου σταυρικοῦ, ἐνεθάρρυνεν, εἰπὼν « Ὁ Θεὸς, Κυρία, δωρήσεται σοι τρεῖς υἱοὺς » ὡς καὶ ἐγένετο. Ἡ κυρία αὕτη μετὰ τὴν τῆς προορήσεως ἐκπλήρωσιν οὐ μόνον πᾶσιν ἐκέρυττε τὴν τοῦ ὁσίου πρόρρησιν, ἀλλὰ καὶ μέχρι τελευταίας πνοῆς οὐδέποτε ἐπαύσατο ἀγαθοεργουσα, προστάτις ὀρφανῶν καὶ χηρῶν γενομένη, ἀσθενῶν καὶ πενομένων ἀνακούφισις καὶ πάντων τῶν θλιβομένων παρήγορος· ἔλεγε δὲ συχνάκις « Οἱ λόγοι τοῦ ἁγίου Εὐφροσύνου μ' ἐξήγαγον ἐκ τοῦ σκότους τῆς κοσμικῆς ἀλαζονείας καὶ ἐκτοτε πράγματι ἐνόησα ὅτι εἰμὶ γῆ καὶ σποδός. » Ἀπεβίωσε δ' αὕτη ἡ ἐπ' εὐγενείᾳ καὶ πλούτῳ διαπρέπουσα, ἀφοῦ ἔλαβε τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα.

Ὁ σύγχρονος τοῦ Εὐφροσύνου Μεθόδιος Αὐγερινὸς ἐκ τῆς πόλεως Ληξουρίου, εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ ἐν τῇ μονῇ τὸν τοῦ ἀδελφοῦ του υἱὸν Διονύσιον (οὗ τὰ τέκνα σώζονται ἔτι καὶ νῦν) διανοούμενος ν' ἀναθρέψῃ αὐτὸν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, ὡς μέλλοντα ἱερέα τῆς μονῆς. Ἀλλ' ἐπεὶ δὲ ἡ μονὴ δὲν εἶχεν ἄλλους συντηρήσεως πόρους (καθὼς καὶ νῦν) παρὰ τὴν διὰ χειρῶν ἐργασίαν τῶν μοναχῶν καὶ τὸν ἔρανον τῶν χριστιανῶν, ἐστερεῖτο δὲ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

τότε τῶν χρειῶδων. Ὁ Μεθόδιος ὡς διευθύνων τὴν μονὴν ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ εἰς Κέρκυραν ἱερομόναχόν τινα Σπουρίδωνα Μουρελάτον μετὰ τοῦ ῥηθέντος ἀνεψιοῦ του, χάριν ἐλέους. Ὁ Εὐφρόσυνος εἶπε πρὸς τὸν Μεθόδιον — μὴ ἀποστείλῃς τὸν ἀνεψιόν σου εἰς Κέρκυραν — ἀλλ' ὁ Μεθόδιος ὀλίγην ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὴν συμβουλήν ταύτην. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀφοῦ ἔφθασαν ἐκεῖ, περιέπεσεν ὁ Διονύσιος εἰς ἀμάρτημα κωλυτικὸν τῆς ἱερωσύνης· ἡ χάρις δὲ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἔγνώρισε τὴν πτώσιν τοῦ Διονυσίου τῷ Εὐφροσύνῳ, ὅστις τὴν αὐτὴν στιγμήν εἶπε τῷ Μεθοδίῳ, « Μεθόδιε, ὁ Διονύσιος ἱερώθη ἐν Κερκύρᾳ » ἀλλ' οὔτε καὶ τότε ἐννόησεν ὁ Μεθόδιος τί ἐσήμαινον οἱ λόγοι οὗτοι. Μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας ἐπανελθόντων αὐτῶν ἐκ Κερκύρας, ἔβλεπεν ὁ Μεθόδιος τὸν ἀνεψιόν του ἐτοιμαζόμενον ν' ἀναχωρήσῃ εἰς τὸν οἶκόν του, προέτρεπεν ὅθεν αὐτὸν νὰ μείνῃ καὶ χειροτονηθῇ ἱερεὺς τῆς μονῆς, ἀλλ' οὗτος ἐξωμολογήθη αὐτῷ τὴν πτώσιν του γενομένην καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Εὐφρόσυνος εἶπε τῷ Μεθοδίῳ « ὁ Διονύσιος ἐχειροτονήθη ἐν Κερκύρᾳ. » Τὴν πρόρρησιν ταύτην διηγεῖτο πάντοτε, ἦν καὶ τὰ ζῶντα τέκνα του τοσάκις παρὰ τοῦ πατρὸς ἀκούσαντα μαρτυροῦσι.

Ἐν τῇ ἱερᾷ τῶν Θεμάτων μονῇ τοῦ δήμου Πυλάρου ἔζη τότε πνευματικὸς τις ἐνάρετος καὶ Θεοσεβὴς καλούμενος Γεδεών, ὅστις, ἀκούων τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα περὶ τοῦ προορατικοῦ τοῦ ὁσίου Εὐφροσύνου, ἠπίσται. Ἀπεφάσισεν ὁμῶς, πρὶν ἢ γνωστοποιήσῃ τινὶ τὰς ἀμφιβολίας του, νὰ μεταβῇ εἰς τὴν μονὴν τῶν Κηπουρίων καὶ ἰδῇ αὐ-

τοπροσώπως τὸν ὡς ἅγιον φημιζόμενον τοῦτον ἄνδρα. Μετέβη λοιπὸν περὶ τὰ μέσα Ἰουλίου εἰς Ληξούριον καὶ ἐκεῖθεν ὁδηγηθεὶς ἔφθασεν εἰς Κηπούρια. Ἦτο μεσημβρία ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν μονὴν, ἀλλ' οὐδὲ καθ' ὁδόν, οὐδὲ εἰς αὐτῆς τῆς μονῆς τὸ προαύλιον ἀπήντησεν οὐδένα. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς θύρας τοῦ νάρθηκος, ὅπου διέμενεν ὁ ὁσιος Εὐφρόσυνος, ἐπὶ τινος ξυλίνου ἐδωλίου καθήμενος καὶ ἐπὶ τῆς βακτηρίας του στηριζόμενος· ἀφοῦ δὲ ἡσπάσθη τὰς ἀγίας εἰκόνας, ἐπιστρέψας ἐχαίρετισε καὶ τὸν ἐκεῖ καθήμενον γέροντα, ὅστις, κεκλιμένην ἔχων πρὸς τὸ στήθος τὴν κεφαλὴν, ἀντεχαίρετισεν αὐτόν, λέγων. « Εὐλόγησόν με, ἅγιε πνευματικέ, ἀπὸ τὴν μονὴν τῶν Θεμάτων » καὶ ἐγερθεὶς ἡσπάσθη τὴν δεξιάν του. « Τί ζητεῖς λοιπὸν, πάτερ Γεδεών; Ὁ πνευματικὸς ἔμεινεν ἐκστατικὸς ἀκούων τὸ ὄνομά του παρ' ἀνθρώπου, ὃν οὐδέποτε εἶδεν. Ἦλθον, μετ' ἐκπλήξεως ἀπεκρίθη, νὰ προσκυνήσω τὴν Θεοτόκον καὶ νὰ ἰδῶ καὶ τὸν γέροντα Εὐφρόσυνον μεθ' οὗ ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω περὶ τινων πνευματικῶν ὑποθέσεων. Ἐγὼ εἰμὶ, πνευματικέ μου, ὁ ζητούμενος, ἐγὼ ὁ ἀμαρτωλότερος πάντων ἀνθρώπων. Τότε λοιπὸν συνεμιλήσαντες ἐπὶ ὥραν ἱκανήν, ἤκουσεν ὁ πνευματικὸς πράγματα γνωστὰ μόνῳ τῷ Θεῷ καὶ αὐτῷ· ἀνεχώρησεν ἀκολούθως ἐκεῖθεν δοξάζων τὸν Θεόν, τὸν θαυμαστὸν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ καὶ πιστευὼν ἀκραδάντως περὶ τοῦ προορατικοῦ χαρίσματος, ὃ ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος πλουσίως ἐξέχεεν ἐπὶ τὸν ὁσιον αὐτοῦ Εὐφρόσυνον.

Πλησίον τῆς κόμης Ἰλλάρων εἶχεν ἡ μονὴ μικρόν τι Μετόχιον, καλούμενον Βοράτο, ὅπου ὁ ὁσιος ἐκ διαλει-

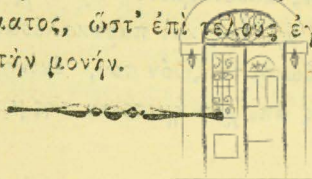
μάτων διέμενεν. Εἰς τὸ Μετόχιον τοῦτο ἔκοπτον πέτρας οἱ πατέρες διὰ νὰ περιτειχίσωσι τὰ ἐκεῖ χωράφια τῶν μεταξὺ τῶν πετρῶν μία τοσαύτην εἶχε σκληρότητα, ὥστε δι' ὧλων τῶν προσπαθειῶν τῶν οἱ πατέρες ἠδυνάτουσαν νὰ τὴν κόψωσιν. Ὁ ὅσιος Εὐφρόσυνος ἔδωκεν ἐκεῖ εὐρισκόμενος τὰς ἀγωνίας τῶν καὶ θέλων νὰ τοὺς διδάξῃ τὸ, σὺν Θεῷ καὶ χεῖρα κίνει, λαμβάνει τὸν πέλεκυν καὶ ποιήσας δι' αὐτοῦ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἐπὶ τῆς πέτρας, διέρρηξεν αὐτὴν εὐθὺς εἰς τεμάχια. Ἁγίε γέρον, φωνεῖ τις τῶν ἐκεῖ πατέρων, ἃς κόψωμεν καὶ ταύτην, δείξας μεγάλην τινὰ παρακειμένην πέτραν, ὁ Θεὸς πιστεύεται ἀλλὰ δὲν δοκιμάζεται, ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Εὐφρόσυνος, ἂν ἔχῃς πίστιν ὅτι ὁ Θεὸς οὐ ψεύδεται, δύνασαι δι' αὐτῆς νὰ ἐκταπίσχῃς ὄρη.

Εἰς τὸ αὐτὸ Μετόχιον διαμένων ὁ ὅσιος ἠνωχλεῖτο συγχνάκις ὑπὸ τινος ἀσεβοῦς, νόμον ἔχοντος τὰ ὄπλα του καὶ τὴν ιδέαν ὅτι εἶναι παληκαρᾶς. Ἄν ποτε οἱ πατέρες τὸν παρεκάλουν νὰ μὴ τοὺς ζημιοῖ, ἐξύβριζεν αὐτοὺς καὶ ἠπεῖλει. Προσεκάλεσε λοιπὸν αὐτόν ὁ Εὐφρόσυνος καὶ μετὰ πατρικῆς στοργῆς ἐνουθέτησεν αὐτόν ν' ἀφήσῃ τὴν κατὰ τῶν πατέρων ληστρικὴν του διαγωγὴν, λέγων αὐτῷ, ὅτι πάντοτε τὴν κακὴν πράξιν ἢ τιμωρία ἀκολουθεῖ καὶ ὅτι ὑπάρχει δύναμις πάσης δυνάμεως ἀνωτέρα, ἣτις ὅσσον ἢ βράδιον παιδεύει τοὺς βαναύτως καὶ θηριωδῶς πρὸς τοὺς ἀδελφούς των φερομένους. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ μαλαχθῇ διὰ τῶν συμβουλῶν τούτων ἡ θηριωδὴς καρδιά του, ἐξήφθη ἀπ' ἐναντίας ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε θεῖα καὶ ἀνθρώπινα ἐξυβρίσας καὶ βλασφημιῶν πᾶν ὅτι ἔχει ἡ θρησκεία ἱερὸν

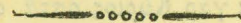
καὶ ὅσιον ἠγέρθη νὰ ἀνχωρήσῃ. Τότε ὁ ὅσιος οἰκτείρας αὐτόν, τῷ εἶπεν, ἄθλιε, ἐπειδὴ ἀντὶ νὰ δοξολογῇς, βλασφημεῖς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ τὴν ὑπέραγνον αὐτοῦ μητέρα, αὐτό σου τὸ στόμα θέλει γεμίσει μετ' ὀλίγας ἡμέρας αἵματος ἐκ σφαίρας πυροβόλου καὶ θέλεις ἀποθάνει ἄλαλος. Μετ' οὐ πολλὰς τῷ ὄντι ἡμέρας, ἐνῷ ἔκειτο ὑπτιος ὁ βλάσφημος οὗτος, καὶ τίς οἶδε, τί διανοοῦμενος, σφαῖρα πυροβόλου διαπεράσασα τὰς παρειάς του ἔκοψε καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ· τὸ βορβορῶδες δ' ἐκείνο καὶ βλάσφημον στόμα ἐπληρώθη αἵματος καὶ μετ' ὀλίγον ἐξέψυξεν ἄλαλος κατὰ τὴν τοῦ ὁσίου πρόρρησιν. Πολλοὶ ζῶντες εἰσέτι, διηγοῦνται τὸν θάνατον τούτου, τοῦ ἐκ τῆς κόμης Ἰλλάρων καὶ ὀνομαζομένου Θεοδοσίου Κατσιδολιά.

Εὐπορὸς τις οἰκογένεια ἐκ τῆς κόμης Ἰλλάρων περιήλθεν εἰς ἐσχάτην ἔνδειαν ἐνεκα διαφορῶν συμβάντων, τὴν δὲ, κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος καθ' ὃ ἠκολούθησεν ὁ μέλλομεν διηγηθῆναι, ἐπασχεν ἔλλειψιν, ὥστε καὶ τοῦ ἄρτου αὐτοῦ ἐσπάνιζεν. Ὁ οἰκογενειάρχης μὴ δυνάμενος νὰ πορισθῇ τὰ πρὸς συντήρησιν τῆς οἰκογενείας του ἀναγκαῖα, καίπερ γενναῖος, ἐφθάνεν ὁμως εἰς ἀπελπισίαν. Κατὰ τὴν μεγάλην ἐβδομάδα τοῦ ἔτους ἐκείνου εὐρέθη ἐν τῇ μεγίστῃ ἀπορίᾳ ὡς στερηθεὶς καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου. Τὴν νύκτα τῆς μεγάλης Παρασκευῆς ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο μεταβαίνων σχέδιον θεραπείας, ἐνθυμήθη καὶ τὸν γέροντα. (Τοῦτο ἦτο τὸ κοινῶς ἀποδιδόμενον τῷ Εὐφροσύνῳ ὄνομα) Ἠγέρθη λοιπὸν ἀμέτῳ καὶ παρακαλέσας ἕνα τῶν γειτόνων του νὰ τῷ δώσῃ τὸ ζῶόν του, ἐκίνησεν εὐθὺς πρὸς τὴν

τὸν γέροντα μετὰ δύο πατέρων πορευομένους δι' ὑποθέσεις τῆς μονῆς εἰς τὴν πόλιν Ληξουρίου. Ἡ ἀπελπισία του ἐκορυφώθη, διότι μόνην ἀγκυραν ἐλπίδος ἐνόμιζεν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀπήντησεν. Ἔτις ἡ ὠφέλεια διαλογίζετο ἐν ἑαυτῷ, νὰ ὑπάγω εἰς τὴν μονήν; Ἔτις εἰς τίνα νὰ εἶπω τὸ ἔσχατον τῆς ἐνδείας μου; Ταῦτα δὲ διαλογιζόμενος ἐπέστρεψεν ἀκολουθῶν τὸν Εὐφρόσυτον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. Ὡς, τέκνον μου, ἐπέστρεψες; εἶπεν αὐτῷ ὁ Εὐφρόσυνος. Διότι, ἅγιε γέρων, ἤλπιζον ὅτι θὰ σ' εὕρω εἰς τὴν μονήν, ἀλλ' ἤδη εἶναι πάντῃ περιττὸν ἀφοῦ ἀπέτυχον τοῦ ποθουμένου. Ὁχι, τέκνον μου, πορεύου νὰ προσκυνήσης καὶ ἡ Θεοτόκος θέλει θεραπεύσει τὴν ἀνάγκην σου. Ὅταν ἡ πάντων προστάτις καὶ σκέπη δὲν σὲ βοηθήσῃ; τίς νὰ σὲ ὠφελήσῃ δύναται; Διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ μᾶλλον τὸν γέροντα, παρὰ ἐλπίζων θεραπείαν τῆς ἀνάγκης του, ἐπέστρεψεν. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν μονήν τὸν ἐξένισαν, κατὰ τὸ σὺνηθες, ἀλλ' ἔβλεπεν ὅτι ὁ ἥλιος ἤδη τοῦ μεγάλου Σαββάτου ἀνέτειλε καὶ θεραπείαν οὐδεμίαν εἶδεν· ἡτοίμασε λοιπὸν τὸ ζῶν του ν' ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ἐν τῷ ἐτοιμάζεσθαι φωνεῖ αὐτὸν ὁ οἰκονόμος τῆς μονῆς νὰ περιμενῇ· εὐθὺς λοιπὸν ἔφερεν αὐτῷ ἄλευρα, τυροὺς, ἔλαιον καὶ ἐφόρτωσε τὸ ζῶν του, λάβε ταῦτα, εἶπε, τὰ ὁποῖα παρήγγειλεν ὁ γέρων ἀπὸ χθὲς νὰ σοὶ ἐτοιμάσωμεν ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἐπιστρέφει παρὰ τὸ δειλινόν. Ἀνεχώρησε λοιπὸν ἐκεῖθεν δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ διηγούμενος εἰς πάντας, ὅτι πρὶν ἢ σκεφθῇ αὐτὸς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν μονήν ὁ ἅγιος γέρων τὸ ἤξευρε. Τόσον δ' εἰλικύσθη ἐκ τοῦ εἰς αὐτὸν συμβάντος θαύματος, ὥστ' ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ ἐγένετο μοναχὸς καὶ ἐσώθη εἰς τὴν μονήν.

Εἰς τὸν οἶκον τὸν ὁποῖον ἀνεδράφῃ ὁ ὁσίος ἠθύνει τὸ δωδεκαετὲς τέκνον τοῦ Παναγῆ Βόρου καλούμενον Διονύσιος. Τρέχει λοιπὸν ὁ πατὴρ τοῦ ἀσθενούντος εἰς τὸν ἀμισθον ἱατρὸν Εὐφρόσυτον, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ προσθεύσῃ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ τέκνου του. Ἀφοῦ τὸν ἐνούθησεν καὶ παρέστησεν αὐτῷ τὸ ἐπὶ κληρὸν τοῦ παρόντος βίου, παρηγορήθητι, εἶπεν, ἀδελφέ, καὶ τὸ τέκνον σου ἤδη ἡξιώθη τῆς αἰωνίου ἀναπαύσεως, εἴθε δὲ καὶ ἡμεῖς ν' ἀξιωθῶμεν τοιαύτης ἀναπαύσεως! Ὅταν ὁ πατὴρ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του, εὗρε τὸ τέκνον του νεκρόν. Ὁ νῦν ἄγων τὸ 85 τῆς ἡλικίας του υἱὸς τοῦ αὐτοῦ πατρὸς Σπυρίδων καὶ ἄλλοι συνομήλικες αὐτῷ, οὐ μόνον τοῦτο ὡς αὐτόπται διηγούνται, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα συντομίας χάριν παραλείπομεν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων ἀριδῆλως καταδείκνυται ἡ πρὸς Θεὸν τοῦ ὁσίου παρρησία, ἣν ἐκτίηται διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας καὶ διανοίας ἀγάπης αὐτοῦ. Παναχόμεν τῆς Κεφαλληνίας συνέτρεχον νὰ λάβωσι τὴν εὐλογίαν του, οὐδεὶς ἀνεχώρει κενός, πάντας ὠφέλει διὰ τε τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν πρὸς Κύριον δεήσεων αὐτοῦ· ἦτο τῶν ἀσθενούντων ὄντως ἱατρός, τῶν πενομένων τροφὸς, τῶν θλιβομένων παραμυθία, ὑπὲρ πάντων αὐτοκλήτως δεόμενος. Πολλάκις περὶ μέσας νύκτας ἤγειρε τοὺς πατέρας νὰ προσευχηθῶσιν ὑπὲρ πλοίου κλυδωνιζομένου, ἢ ὑπὲρ τῶν βρέως ἐν ἀσθενείᾳ κηταχειμένων, ἐνὶ λόγῳ πάντα τὸν βίον αὐτοῦ διήλθεν ἀγαπῶν τὸν Θεὸν πάσῃ δυνάμει καὶ τὸν πλησίον του ὡς ἑαυτόν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
Ὅταν δὲ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν αὐτῷ τὴν τελευταίην αὐτοῦ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

προσεκάλεσε τοὺς πατέρας καὶ πολλὰ περὶ πολλῶν αὐ-
 τοῖς εἰπὼν, εἶπε καὶ τάδε « Ἐπιθυμεῖτε, ἀδελφοί, νὰ μά-
 » θητε καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς μονῆς· μάθετε λοιπὸν
 » ὅτι πολλάκις θὰ κινδυνεύσῃ, ἀλλ' ἡ πρεσβεία τῆς Θεο-
 » τόκου σώσει αὐτήν, ἂν οἱ προσερχομένοι μονάσαι τη-
 » ρῶσι τὰς τοῦ Κυρίου ἐντολὰς καὶ πρὸ πάντων τὴν ἐν
 » ἀλλήλοις καὶ τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην. Ἡ μονὴ
 » προβήσεται ἐπὶ τὸ κρεῖττον, ὅταν ὁ μοναχὸς δὲν ἐπιδιώ-
 » κῃ πρωτοκαθεδρίας οὔτε θέλει νὰ ὑπερέχῃ τῶν λοιπῶν
 » ἀδελφῶν, ἵνα τιμᾶται δὴθεν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ μα-
 » θητὴς τοῦ Χριστοῦ ζητεῖ νὰ ἀρέσῃ τῷ Χριστῷ, ὁ θέ-
 » λων ν' ἀρέσῃ τοῖς ἀνθρώποις οὐ μόνον στερεῖται πνευ-
 » ματικῆς πρόδου, ἀλλὰ καὶ τὰ ὁστ' αὐτοῦ συντριβήσονται·
 » δηλαδή τὰ πνευματικὰ χαρίσματα ἀφρονται ἀπ' αὐ-
 » τοῦ — συντρίφει γὰρ Κύριος ὁστ' αὐτῶν ἀνθρωπαρέσκων —
 » Ὁ Θεὸς, ἀδελφοί, θέλει πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπί-
 » γνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, ἀλλ' οὐδεὶς δικαιωθῆναι δυνή-
 » σεται, ἐὰν μὴ τῇ καρδίᾳ πιστεύσῃ· οὐδὲ δυνήσεται σω-
 » θῆναι ἐὰν μὴ διὰ τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης ὁμολογήσῃ
 » τὰ πιστευόμενα· διότι, — καρδίᾳ μὲν πιστεύεται εἰς
 » δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν. Ὁ
 » μοναχὸς ὅστις δὲν ἐφρόντισεν, ἢ δὲν φροντίζει νὰ μά-
 » θῃ ποία εἶναι ἡ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀποστολή του,
 » ποῖα εἶναι τὰ καθήκοντα, ἃ αὐτοθελῶς ἀνεδέχθη, ἀλλὰ
 » στηρίζει τὴν σωτηρίαν του εἰς τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ
 » σωματικὴν παρουσίαν του, εἰς τὰς τεταγμένας νηστεί-
 » ας καὶ προσευχάς, ὁ τοιοῦτος οὐ μόνον πόρρω τῆς ἀ-
 » ληθείας ἀπέχει, ἀλλὰ καιρίως καὶ τὴν θεϊότητα τῆς
 » θρησκείας προσβάλλει. Ναι μὲν ὁ μοναχὸς πρέπει νὰ
 » προσεύχεται, νὰ νηστεύῃ, νὰ ἀγρυπνῇ καὶ νὰ τοῦτο

» παραπλήσια νὰ πράττῃ, ἀλλ' ὅμως ἡ κυρία ἀποστολή
 » του εἶναι, ἡ διὰ τῶν λόγων καὶ ἔργων του στήριξις
 » τοῦ πλησίον, ἡ στήριξις δὲ αὐτῇ δι' οὐδενὸς κατορθοῦ-
 » ται, ἢ μόνον διὰ τῆς ἀγάπης. Ὅλαι αἱ ἀσκήσεις, πάν-
 » τες οἱ ἀγῶνες, πᾶσαι αἱ προσευχαὶ καὶ νηστεῖαι καὶ
 » αὐτὸς ἐπὶ τέλους ὁ μαρτυρικὸς θάνατος εἶναι μάταια καὶ
 » κενὰ, ὅταν δὲν ἀποδεικνύωμεν διὰ τῶν ἔργων τὴν εἰς
 » τὸν πλησίον ἀγάπην. Αὐτὴν, ἀδελφοί, ἂν πάντοτε ἔχη-
 » τε πρὸ ὀφθαλμῶν, ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης θέλει σᾶς ἐνι-
 » σχύσει νὰ ἐκτελέσητε τὰς εἰς αὐτὸν αὐτοθελεῖς ὑπο-
 » σχέσεις σας. Τὴν δὲ μονὴν ἀναδείξει ψυχικὸν ἱατρεῖον
 » καὶ αὐξάνουσιν ὁσημέραι ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς. Αὕτη
 ἦτο ἡ τελευταία τοῦ Ὁσίου περὶ τῆς μονῆς πρόρρησις.

Ἀνεπαύθη δὲ ἐν Κυρίῳ τὴν 10ην Σεπτεμβρίου τοῦ
 1811 Σ. ἔτους.

Τρία ἔτη μετὰ τὴν τοῦ Ὁσίου ἀποβίωσιν ἐποίησαν οἱ
 πατέρες τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων αὐτοῦ, εἰς ἣν
 πολλοὶ παρευρέθησαν, ἐν οἷς καὶ ἡ Κόμησσα Ἀγγελικὴ
 Χωραφᾶ, πάντες δὲ ἡσθάνθησαν τὴν ἀρρητον ἐκείνην
 εὐωδίαν, ἣν ὁ Θεὸς ἐπιχέει καὶ ἐπὶ τοῖς ὀστέοις τῶν ὁ-
 σίων αὐτοῦ. Τὰ ὁστ' αὐτὰ μετὰ τῆς κάρας τοῦ ὁσίου
 εὕρισκονται ἐν τῇ μονῇ, οὐ μόνον εὐωδίαν ἀναπέμποντα,
 ἀλλὰ καὶ θαυματουργοῦντα εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτὰ
 ἀσπαζομένους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Κωνσταντῖος Μοσχονᾶς Ἡγούμενος. — Ἀναφορὰ αὐτοῦ πρὸς τὸν
 ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 γυν. Αὐτοκράτορα τῆς Ῥωσσίας Ἀλέξανδρον Β'. — Θάνατος
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

αὐτοῦ. — Διωρισμὸς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου τῆς μονῆς, ὡς ἡγουμένου, Γερασίμου Καλοῦ. — Καταστροφή τῆς μονῆς σχεδὸν ἀπάσης ὑπὸ σεισμοῦ. — Αἱ μετὰ τὸν σεισμὸν ἐπισκευαὶ καὶ οἰκοδομαί. — Ἡ νῦν κατάστασις αὐτῆς.

Ἀπὸ τοῦ 1844 μέχρι τοῦ 1837 ἐξέλεγον οἱ πατέρες ὡς ἡγούμενον τὸν μᾶλλον τῇ ἡλικίᾳ προβεβηκότα, ἀλλ' ἐν τῷ χρονικῷ τούτῳ διαστήματι ἤρχισεν ἡ ἀδελφότης ν' αὐξάνῃ ἀριθμητικῶς καὶ ἐπομένως ἀπηγεῖτο ἡ γούμενος ἐξειδιασμένης δροστηριότητος, ὅπως δυνηθῇ ν' ἀνθέξῃ εἰς τὰς ἀμέσους τῆς μονῆς ἀνάγκας. Ὡς τοιοῦτον λοιπὸν ἐξελέξαντο τὸν Κωνστάντιον Μοσχονᾶν κατὰ τὸ 1837, ὅστις, τῇ βοήθειᾳ τῶν χριστιανῶν καὶ τῇ ἀκαμάτῳ αὐτοῦ τε καὶ τῶν μοναχῶν ἐργασίᾳ, διετήρει ὡς ἔδει τὴν μονήν, λιτῶς μὲν, ἀλλ' ἐπαρκῶς. Ἀλλ' ἡ κατὰ τὸ 1857 ἐπελθοῦσα πενία τοῦ τόπου, ἐπέφερε καὶ εἰς τὴν μονήν οὐ μικρὰν οἰκονομικὴν κρίσιν. Οἱ ἀγῶνες καὶ ἰδρωτεῖς τῶν μοναχῶν δὲν ἐξήρχουν πρὸς τε διατήρησιν αὐτῶν καὶ περίθλαψιν τῶν ἐν τῇ μονῇ καθ' ἑκάστην προσερχομένων ἐνδεῶν. Ἦναγκάσθη ὅθεν, τούτων ἐνεκα, ὁ ἐν λόγῳ ἡγούμενος κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1858 νὰ προσάξῃ ἀναφορὰν διὰ τοῦ ἐν Κερκύρᾳ Ῥωσικοῦ Προξένου πρὸς τὴν αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Αὐτοκράτορα πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν Ἀλέξανδρον τὸν Β'. δι' ἣς ἐξήτετο τὴν ἄδειαν νὰ περιέλθῃ τὴν Ῥωσσίαν καὶ ζητήτῃ τὴν βοήθειαν τῶν ἐμοδόξων Ῥώσων πρὸς συντήρησιν τῆς μονῆς. Γενομένης δεκτῆς τῆς ἀναφορᾶς πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἐστάλησαν δι' ἀδείας καὶ συστάσεως τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου

τὸ 1860 ὁ ἱερομόναχος καὶ Ἀρχιμανδρίτης τῆς μονῆς Γεράσιμος Καλὸς, μεθ' ἐνὸς μοναχοῦ Διονυσίου Μακρῆ, οἵτινες περιήλθον τὴν Ῥωσσίαν ἐπὶ δύο ἔτη. Τὰ συναχθέντα εἰς χρήματα ἐλέη ἦσαν μέτρια, τὰ δὲ εἰς ἄμφια καὶ ἱερὰ σκεύη πλούσια.

Πρὶν ὅμως ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν μονήν οἱ τὰ ἐλέη ταῦτα συνάξαντες, ἀπεβίωσεν ὁ ζηλωτὴς καὶ ἐνάρετος Κωνστάντιος τὴν 9 Μαΐου 1863, κατὰ δὲ τὴν 9 Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐπανακάμφας ὁ ῥηθεὶς ἱερομόναχος Καλὸς διωρίσθη ἀμέσως πρὸς ὅλης τῆς ἀδελφότητος καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀρχιερέως ἡγούμενος τῆς μονῆς.

Ἀμα ἀναλαβὼν τὴν τῆς μονῆς διεύθυνσιν, οὐ μόνον ἐπλήρωσε τὰ ταύτης χρέη, ἀλλὰ καὶ ἐπισκευὰς καὶ οἰκοδομὰς ἐποίησατο, εὐτρεπίσας τὴν ἐκκλησίαν τῆς μονῆς καὶ τακτοποιήσας αὐτὴν πνευματικῶς καὶ οἰκονομικῶς. Διὰ τοῦ κατ' ἐπίγνωσιν ζήλου τοῦ ἡ μονῆ, συνάρσει θείᾳ, ἔδαινεν ἐπὶ τὰ κρείττω, ἀλλὰ, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, τὴν 23 Ἰανουαρίου τοῦ 1867 ἐπελθὼν ὁ τοιαύτας καὶ τοσαύτας καταστροφὰς ἐπενεγκὼν μέγας ἐκεῖνος σεισμὸς, ἰδίως δὲ εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Ληξουρίου, κατέστρεψε καὶ τὸ πλεῖστον τῆς μονῆς, ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς ὁποίας ἐτάφησαν καὶ δύο μοναχοί.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν ταύτην ὅτε ἡγούμενος καὶ οἱ μοναχοί δι' ἀτρύτων κόπων καὶ μόχθων ἀνεκαίνισαν οὕτως εἶπεῖν τὴν μονήν· διότι καὶ τὴν ἐκκλησίαν μετεσκεύασαν καὶ νέα οἰκήματα πρὸς περίθλαψιν τῶν προσερχομένων χριστιανῶν ὠκοδόμησαν. Ἡ κατάστασις λοιπὸν τῆς μονῆς ἐβεβηρώθη, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀδελφῶν ἡυξήθη νῦν, ὡς ἄλλοτε οὐδέποτε καὶ πάντες οἱ εἰς αὐτὴν προσερχόμενοι

Δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 14 ἐκδιδομένην ἐν Πάτρει εφημερίδα «Σφῆκα», τῶν προσκυνητῶν τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Κοιμήσεως αὐτοῦ, τελεσθεῖσαν τὴν 16 Αὐγούστου 1872, καὶ περὶ τῆς προσεχοῦς ἐορτῆς τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ Λειψάνου, τελουμένης τῇ 20 Ὀκτωβρίου, ὡσαύτως ἀγορευοῦται· πάλιν τὸ Ἱερὸν Λείψανον τὴν Λαμπρὰν τῆς Ἀναστάσεως καὶ διαμένει ἀνωρθωμένον ὅλην τὴν ἐβδομάδα ταύτην μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ.

Ἵνα μὴ θεωρηθῶμεν ἀγνώμονες ἀποσιωπῶντες τὴν φιλόξενον ὑποδοχὴν ἣς ἐτύχομεν μεταβάντες εἰς Κεφαλληνίαν διὰ τὴν ὡς εἴρηται ἐορτὴν, ἐκθέτοντες τὰ κατ' αὐτὴν, δολογούμεν συνάμα πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Κεφαλλήνας τὰς ἐνδομύχους εὐχαριστήσεις μας.

Φθάσαντες εἰς τὸν λιμένα τῆς πόλεως Ἀργοστολίου διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀτμοπλοίου «Ἐπτάνησος» τὸ ἑσπέρας τῆς 14 Αὐγούστου ἐκ Πατρῶν καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν πλῆθος προσκυνητῶν εὗρομεν εἰς τὴν ἀποβίδασίν μας τοιαύτην ἐγχαρδὸν καὶ φιλόφρονα ὑποδοχὴν ἐκ μέρους τῶν κατοίκων, προσεξάρχοντος τοῦ Κυρίου Δημάρχου Π. Βινιεράτου, τῶν Συμβούλων καὶ ὑπαλλήλων αὐτοῦ. Ὑποδεχέντων ἡμᾶς ἐν τῇ προκυμαίᾳ μετ' ἀνεκφράστου ἀγαλλιᾶσεως καὶ συνοδευσάντων εἰς τὸ λίαν εὐρύχωρον κατάστημα τῆς Δημαρχίας, ἄλλους δὲ εἰς τὰ ἐπίσης περικαλῆ οἰκήματα τῆς Παναγίας ἐν τῇ γραφικῇ θέσει τοῦ Δρεπάνου, πλησίον τῆς πόλεως, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει εὐρυχωροτάτην οἰκίαν τοῦ αἰδουσιμωτάτου ἱερέως Γεωργίου Χωροφᾶ Σακελλαρίου, τὴν ὁποίαν οὗτος προθύμως παρεχώρησεν. Τὰ καταλύματα ταῦτα ἴσαν καταλλήλως προετοιμασμένα πρὸς περιποίησιν μας.

Τὴν δὲ πρωΐαν τῆς 15 Αὐγούστου δι' ἁμαξῶν καὶ ζώων μετέβημεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Θεοδοξάστου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου 21|2 ὥρας ἀπέχουσαν ἐκ τῆς πόλεως Ἀργοστολίου ἐξ ἑσθίνων τερπνοτάτην ἐκτεταμένης πεδιάδος εἰς τὰς ὑπαρείας τοῦ ὄρους Αἰῶντος διασχιζομένην ὑπὸ ὁδῶν ἀμαξωτῶν ἐν ᾗ διακινῶνται περίπου τῶν 100 Μοναζουσῶν, (καὶ τῆς ὁποίας τὴν ἀκριβῆ περιγραφὴν κλπ. εὕρισκε δὲ βουλόμενος εἰς τὸ πρὸ ὀλίγου ἐκτυπώθεν ἐνταῦθα παρὰ τοῦ εἰκόνα-

γράφου Κ. Δημητρίου Λυκούδη, Κεφαλλήνος, ἱερὸν βιβλίον τῶν δύο ἀκολουθειῶν τοῦ Ἀγίου Γερασίμου, δὲ καὶ ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ ὑπευργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν). Ἐκεῖ τῆρομεν μεγάλα οἰκήματα καὶ λίαν εὐρύχωρα καλῶς προετοιμασμένα ὅπου κατελύσαμεν ἀπολαμβάνοντες πολλὰς περιποιήσεις πολλοὶ δὲ διεμείναν ἐξ ὅλας ἡμέρας, ὁ δὲ Πανοσιώτατος Καθηγούμενος Διονύσιος Μακρῆς, περιποιήθη ἡμᾶς πατριώτατα μέχρι τῆς ἀναχωρήσεώς μας, προσκαλὼν καθ' ἡμέραν πάντας εἰς γενικὴν τράπεζαν· ὅθεν ἐκφράζομεν αὐτῷ καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν τὴν εὐγνωμοσύνην μας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὥραν ἐνάτην π. μ. ἤρχισεν ἡ θεία λειτουργία ἐν τῇ τρισυποστάτῳ Ἐκκλησίᾳ ἣν ὁ Ἅγιος ὡκοδόμησεν, καὶ ΝΕΑΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ τὴν Μονὴν ἐπονόμασεν, (ὡς ἀναφέρει τὸ ἐν τέλει τῆς βίβλου τοῦ Ἀγίου, Πατριάρχικόν ἐγγράφον, δι' οὗ ἐπικυροῦνται τὰ τῆς διαθήκης τοῦ Ἀγίου,) εἰς ἣν ὑπάρχει καὶ ὁ ἱερὸς αὐτοῦ Τάφος.

Μετὰ δὲ τὴν θείαν λειτουργίαν γενομένης παρακλήσεως ἠνεώχθη ἡ μεγάλη Ἱερὰ Λάρναξ καὶ ἐξήγαγον τὸ Ἱερὸν Λείψανον, δὲ καὶ μετέφερον μετὰ τῆς ἀργυρᾶς θήκης οἱ ἱερεῖς εἰς τὴν ἐντὸς τῆς Μονῆς μεγάλην Ἐκκλησίαν καὶ ἔθεσαν αὐτὸ ὄρθιον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς θύρας τοῦ ἱεροῦ δῆματος, ὅπου διέμενεν ὄρθιον ἡμέρας ἐννέα εἰς θέαν πάντων. Ἐκεῖ ἤξιώθημεν πάντες προσκυνήσεως, ἀσπασάμενοι τὰς ἁγίας αὐτοῦ χεῖρας καὶ πόδας, καὶ θαυμάζοντες τὸ σεβάσιμον αὐτοῦ πρόσωπον, τοῦ ὁποίου ἡ θέα ἐπροξένει εἰς πάντας μέγαν σεβασμὸν πνεῶν ἀίρητόν τε καὶ οὐράνιον εὐωδίαν.

Τὸ δὲ ἑσπέρας ἤρχισε ἡ ὁλονύκτιος ἀκολουθία διαρκέσασα μέχρι τῆς πρωΐας ὑπὸ ἐξ μουσικῶν ἀρίστων.

Ἐνταῦθα! τίς διηγήσεται τὴν πνευματικὴν εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίαν, ἣν ἐλάβομεν ἀκούοντες τὰ πνευματικὰ ᾠσματα καὶ τὴν ἐναρμόνιον συμφωνίαν τῶν Μουσικῶν, ὡς ἐξ ἐνός στόματος ἐξερχομένην. Ἡ νύξ αὕτη ὑπῆρξε δι' ἡμᾶς πανευφροσυνος καὶ ἀνεξάλειπτος διαμενεῖ εἰς τὰς ψυχὰς μας.

Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην ἠσθάνθημεν τὸν νοῦν ἡμῶν ἀνυψούμενον εἰς τοὺς οὐρανούς, ἐνομίζομεν ὅτι ἐδλέπομεν ἐνώπιόν μας τὸν Παράδεισον καὶ τὴν Κόλασιν. τὸν Παράδεισον μὲν περιστάμενον διὰ τῆς πολυτελεστάτης καὶ καταφωτιστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ ἀπάσης τῆς ἐν αὐτῷ τελουμένης ἀγγελικῆς λειτουργίας πρὸς ἐξύμνησιν τοῦ Ὑψίστου καὶ δό-

ξαν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ δεξασθέντος Ἀγίου Γερασίμου, τὴν Κόλα-
σιν δὲ διὰ τῶν πλησίων τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου παρευρισκομένων
δυστυχῶν πλάσματων τῶν ἐνοχλουμένων ὑπὸ πνευμάτων ἀ-
καθάρτων καὶ δεινῶς βασανιζομένων φρουρασόντων καὶ σπαρασ-
σάντων.

Ἀλλὰ ταῦτα, οὐδὲ λόγος, οὐδὲ γραφή δύναται ἐπαξίως νὰ
παραστήσῃ, ἐὰν δὲν ἀξιωθῇ ν' ἀντιληφθῇ τις διὰ τῶν ἰδίων
αἰσθήσεων, ἵνα ἐννοήσῃ τὸ ἀξίωμα καὶ τὰς χάριτας, μετὰ
ὁποίας ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἐπλούτισε τὸν Ἅγιον Γεράσιμον
διανύσαντα τὸ στάδιον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐν προσευχῇ καὶ
νηστεία καὶ διὰ τοῦτο ἀξιωθέντα ἀφθαρσίας καὶ πλείστων
ἄλλων θείων δωρεῶν, πρὸς στήρξιν τῶν πιστῶν, ἐπανόρ-
θωσιν τῶν πεπλανημένων, στηλίτευσιν δὲ καὶ φίμωσιν τῶν
ἀπίστων.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, 16 Αὐγούστου, ὥραν ἑννάτην π.
μ. ἤρχισεν ἡ θεία λειτουργία, καθ' ἣν ἐξεφωνήθη καὶ πα-
νηγυρικός λόγος ὑπὸ τοῦ ἐκείσε Ἱεροκλήτου.

Μετά ταῦτα, γενομένης παρακλήσεως, προσελάβομεν μετὰ
μεγίστης εὐλαθείας, οἱ ἱερεῖς, καὶ τινες ἐξ ἡμῶν ἐπὶ τῶν ὤ-
μων τὸ Ἱερὸν Λείψانون, καὶ φελλομένων τῶν ἐπιταφίων αὐ-
τοῦ ἐγκομίων, μετεφέρομεν αὐτὸ ὁρθίον μεχοὶ τοῦ φρεατοῦ τοῦ
Ἀγίου, ἀπέχοντος σχεδὸν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐκ τῆς Μο-
νῆς, ὅπου καὶ ἐγένετο γονυκλιτῶς καταλλήλος δέσπαις, ὑπὲρ
τῆς σωτηρίας πάντων.

Ἐπανελθόντες δὲ μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου εἰς τὴν Μο-
νὴν, ἐθέσαμεν αὐτὸ ὁρθίον εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Βή-
ματος εἰς προσκύνησιν πάντων περὶ ὥραν 1 μ. μ. καθ' ἣν τρά-
πεζα γενική ἡτοιμασμένη πλουσιοπαρόχως ῥάς περιέμεν.

Ὅλα ταῦτα ἐπανεληφθῆσαν ἀπαραλλάκτως 9 ὥρας ἡμέρας
ἥτοι μέχρι τῆς 23 Αὐγούστου, καθ' ἣν ἐγένετο πάλιν μεγάλη
λιτανεΐα μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου μέχρι τοῦ φρεατοῦ τοῦ
Ἀγίου, καὶ ἐπανελθόντες ἔθεσαν πάλιν τὸ Ἱερὸν Λείψانون
ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει, ἥτοι ἐν τῇ μεγάλῃ Λάρνακι ἀνωθεν τοῦ
τάφου αὐτοῦ, ἐντὸς τῆς ἀνωγειμένης τρισηποστάτου Ἐκ-
κλησίας.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς ἐξαρέτου ἀδελφικῆς ὄντως υποδο-
χῆς τῆς ἐτύχουεν παρὰ τῶν ἀδελφῶν Κεφαλληνίων.

Τί δὲ εἶπομεν περὶ τῶν κατὰ τὴν πελαγὴν θουμασίων,
ἅτινα εἶδομεν, ἥτοι περὶ τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς δυνάμεως, ἥτις

ἐδωρήθη παρὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν τρισεδάρτον ἡμῶν Θεοφόρον
Γεράσιμον, ἐπὶ τῶν ὑπὸ ἀκχάρτων πνευμάτων περιζομένων
καὶ πρὸς αὐτὸν πρὸς ἴσιν πεμπομένων; ἀλλὰ περὶ τούτου
καλλίον εἶναι νὰ σιγήσωμεν καὶ νὰ ἀφίσωμεν εἰς τοὺς ἐπιθυ-
μοῦντας νὰ μεταβῶσι καὶ ἴωσι, καὶ πιστεύωσι, διότι πᾶσα
διήγησις εἶναι ἄλλειπής.

Ἡμεῖς τοῦτο μόνον ἐνταῦθα λέγομεν, ὅτι ἀκόμη εἰμεθα
κυριευμένοι ἐκ τῆς ἐκστάσεως καὶ τῆς φρίκης, ἣν ἠσθάνυ-
μεν, ἐξαίρετως, καθ' ἣν στήλην ἠνοιχθῇ ἡ μεγάλη Ἱερὰ
Λάρναξ, καὶ ἐξήχθῃ τοῦ Ἀγίου τοῦ Λειψάνου, ὅτε εἶδομεν
τοὺς ὁλοθυμούς, τοὺς σπαρχιμούς, τὰς ἐξαγριώσεις, τὰς ἐπι-
θέσεις, τὰς διαμαρτυρήσεις τῶν πασχόντων κατὰ τοῦ Ἀγίου
καὶ κατὰ τῶν προσκυνητῶν. Καὶ ὅτι ὅσοι εἰπάσχοιτε, ἦσαν
ἐντελῶς ἐλεύθεροι, κατὰ τὸ δόγμα τῆς τελείας, καὶ ὅτι
βλέπων τις τὴν μανιώδη αὐτῶν κατάστασιν, καὶ τὴν λυσσώδη,
οὕτως εἰπεῖν ἐξαγριώσιν, ἐνόμην ὅτι καὶ τὸ Ἱερὸν Λείψانون
καὶ τοὺς προσκυνητάς θέλουσι κακοποιήσῃ, καὶ ὅμοις οὐδὲ
τρίχα τινὸς δύνανται νὰ βλάψωσι, διότι, ὥς οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦσι,
γεντορία τῇ φωνῇ εἶναι δεσμευμένοι ὑπὸ ἀόρατου δεσμοῦ.

Ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς ἡμᾶς νεανὺς τις δεκα-
εξαετής ἐκ Μεσολογγίου, ὀνόματι Ἀλεξάνδρου, ἥτις ἐκμα-
νεῖσα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήγαγον τὸ Ἱερὸν Λείψانون ἐκ τῆς
Λάρνακος ἐφρικία, ὠλόλυζεν, ἐφώνει εἰς διαφόρους γλώσσας,
καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἀνέχει εἰς τὸ τάγμα τοῦ Βασιλεὺς κλπ.
κλπ. τὰ ὅποια αἰδύνατον ἐν λεπτομερίᾳ νὰ διηγηθῶμεν.

Ἐπίσης ἐθαυμάσαμεν ἰδόντες καὶ ἑτέραν 18 ἐτῶν νεανίδα
ἐκ Κεφαλληνίας ὀνόματι Καλλιόπην, παύχουσαν ἄλλοτε καὶ
θεραπευθεῖσαν διὰ τῆς θείας βοηθείας τοῦ Ἀγίου Γερασίμου
δεικνύουσαν ἡμῖν ἐν πλήρει συνέσει καὶ κατανύξει ψυχῆς τὰ
σημεϊατῶν δαγμαμάτων τῶν χειρῶν τῆς καὶ ἐσχιπτῶν τοῦ
ὠραίου προσώπου τῆς.

Ἐκ τῆς τερπινοτάτης ταύτης Μονῆς τοῦ Ἀγίου Γερασί-
μου, μετέβημεν πλείστοι ὁδηγούμενοι παρὰ διαφορῶν γνωστῶν
φίλων εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου, χειμένην
μεταξὺ πόλεως Ἀργοστολίου καὶ Μονῆς τοῦ Ἀγίου περὶ-
που ὥρας "μακράν", ἐν ἣ διατῶνται περὶ τὰς 23 Μενεζούσας,
ὅπου ἐτύχουεν ἀδελφικῆς δεξιώσεως καὶ περιποιήσεως, ἀξίω-
σιντες τῆς προσκυνήσεως τοῦ λειψάνου τοῦ Ἱεροῦ ποδός τοῦ
Ἁγίου Ἀνδρέου. Μετέβημεν δὲ τινὲς καὶ εἰς

τὴν κοινοβιακὴν Μονὴν Εὐαγγελιστρίας εἰς Κηπούργια, μακρὰν 2 1/2 ὥρας τῆς πόλεως Ληξουρίου, ἐν ᾗ ζῶσι κοινωβιακῶς περίπου 40 Μοναχοί, ὅπου καὶ ἡξιώθημεν ἐξόχων περιποιήσεων. Ἠξιώθημεν δὲ μεταξὺ τῶν διαφορῶν κειμηλίων καὶ προσκυνήσεως τεμαχίου τινὸς τοῦ Ζωηφόρου Ἐύλου τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐντὸς πολυτιμωτάτης ἀγυροκεχουσσωμένης θήκης (ὁμοίως περιποιήσεις ἐλάβομεν καὶ εἰς ἄλλας Μονὰς ὅπου διήλθομεν, ἅς διὰ τὴν βραχυλογίαν παραλείπομεν.)

Ἐπανεληθόντες δὲ εἰς Ἀργοςόλιον, ὁδηγήθημεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ 1(4 τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν πόλιν ἀπέχον ἀρχαῖον Ἀσκητήριον τοῦ Ἀγίου Γερασίμου, εἰς θέσιν Σπήλιαν, λίαν ἀξιοθέατον, ἐνθα ὁ Ἅγιος διέτριψε χρόνους πέντε καὶ μῆνας 11, (ὡς ἐν σελίδι 159 τῆς νεοτύπου βίβλου τοῦ Ἀγίου γίνεται λόγος.)

Ἐκεῖ εἶδομεν τὸ σκληρὸν καὶ σκοτεινὸν μέρος τοῦ Σπηλαίου καὶ τὴν σκληρὰν στρωμνὴν τοῦ Ἀγίου ἐν αὐτῷ ἐπὶ τοῦ βράχου φέρον ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ἀρχαίας κατοικήσεώς του. Περιέχει ἐντὸς αὐτοῦ καὶ μικρὸν ἐκκλησιδόν, ὑποκάτωθεν δὲ αὐτοῦ θρύει ὕδωρ πανευχάριστον, ἀναπολῶν δὲ κατὰ νεῦν καὶ ἀναβάσεις ἐγένοντο ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν φανταζόμενοι τὴν φιλέρμιον καὶ ἱστάγγελον ζωὴν τοῦ Ἀγίου διελθόντος τοιαύτην στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν ἐν ἐρημίαις καὶ ὄρει τοιαύτην σπληναίᾳ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς, (ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος) καὶ ἥτις ἀπάγει τοὺς ἀγωνιζομένους εἰς τὴν εὐράνιον βασιλείαν κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου (Στενὴ ἡ πύλη, καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς, ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὕρεσκοντες αὐτήν, Πλατεῖα δὲ ἡ πύλη, καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ πολλοὶ εἰσὶν οἱ διερχόμενοι δι' αὐτῆς. (Ματθ. Κεφ. 13.))

Ἐν γένει λοιπὸν πρέπει νὰ κηρύξωμεν ὡς φόρον εὐγνωμοσύνης τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστήσεως μας πρὸς τοὺς ἀδελφούς Κεφίλληνας διὰ τὴν ὄντως ἀδελφικὴν ὑποδοχὴν, μετ' ἧς μας ὑπεδέχθησαν, διότι τῶνόντι, ὅπου καὶ αὐτοὶ εἰσίν, ὅπου καὶ ἡμεῖς εἰσίν, ἂν διήλθομεν ἐλάβομεν ἐξαιρετικὰς περιποιήσεις, πάντες ἐπροθυμοποιούντο τίς περισσότερον νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ. Ἰδίως ἐκφράζομεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας εἰς τοὺς ἡγουμένους καὶ τὰ πληρώματα τῶν Ἱερῶν Μονῶν οὓς ἐπεσκέψαμεν, εἰς τὸν ἀεισεβαστὸν Ἀρχιεπίσκοπον Μητροπολίτην

Κεραλληνίας Σπυρίδωνα, εἰς τὸν οἰδεσιμώτατον Ἀρχιμανδρίτην Νικόλαον Δοκονταῖδην, εἰς τὸν μέγαν Οἰκονόμον Ἱερεῖ Σταῦρον Ἰγγλέσην, καὶ εἰς τὸν οἰδεσιμώτατον ἱερέα Γεώργιον Χοροφᾶν Σακελλάριον καὶ λοιποὺς ἐν γένει.

Πρέπει δὲ κρίνομεν νὰ ἐκφράζωμεν τὰς εὐχαριστήσεως μας καὶ εἰς τοὺς συλλαβόντας τὴν ὠφελιωτάτην ταύτην καὶ ὑψηλὴν ἰδέαν, πῶς τὴν ἤδη φορὰν, καθὼς καὶ εἰς τὴν πρὸς πραγματοποιήσιν αὐτῆς συστηθεῖσαν ἐπιτροπὴν, καὶ ἐν τέλει διακηρύττομεν ὅτι εὐχαριστηθέντες λίαν ἐκ τῆς περστάσεως ταύτης καὶ μεγάλως ὠφεληθέντες ψυχικῶς θέλομεν μεταδῆ καὶ πάλιν κατὰ τὴν 20 τρέχοντος μηνὸς εἰς προσκύνῃσιν τοῦ τρισεβάστου ἡμῶν Πατρὸς Γερασίμου, καθ' ἣν ἐορτάζεται ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ Λειψάνου, ὅτε ἀναρθόνουν πάλιν τὸ ἱερόν Λείψανον καὶ διαμένει ὄρθιον ἡμέρας ὀκτώ, ἐπίσης θέλει μεταδόμεν καὶ κατὰ τὴν Δευτέραν τῆς Λαμπρᾶς τῆς Ἀναστάσεως καθ' ἣν πάλιν εἶναι ἀνωρθωμένον τὸ Ἱερόν Λείψανον καὶ διαμένει ὄρθιον ἡμέρας 8 ἥτοι μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ.

Τελουμένων ὅλων τῶν παρατάξεων σύμφωνα μετὰ τὴν τοῦ Αὐγουστοῦ ἐορτὴν, ὡς εἴρηκα, ἐκ τῆς Διευθυνσις τῶν Ἑλληνικῶν Ἀτμοπλοίων παρεξῆ καὶ πάλιν εὐκολίας ὡς τὸ πρῶτον, ἥτοι κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ναύλου ἀνόδου καὶ ἐπανόδου.

Πρὸς Θεοῦ, εἰς πολλὰ ἐπὶ βλαβῇ ψυχῇ τε καὶ σώματι ἀπόνως νὰ ἐξοδεύωμεν, καὶ διὰ τοιούτου καὶ τηλικούτου ψυχωφελεστάτου θεάματος νὰ φεισώμεν!!

Ἐπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν προσκυνητῶν.

ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ.

Ὁ νεοφανὴς αὐτὸς ἀστὴρ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀνατολικῆς Ἑκκλησίας Θεοφόρος Γεράσιμος, (ὁ λίθος δ' ἀδαμάντινος ἐν ᾧ συντρίβονται πᾶσαι αἱ κεφαλαὶ τῶν καινοτομῶν τῶν καὶ παρεκτρεπομένων ἐκ τῆς ἀλανθαστοῦ ἀγίας ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἑκκλησίας) ἐγεννήθη τὸ 1509 ἔτος Μ. Χ. εἰς χωρίον Τρίκκαλα τῆς Πελοποννήσου, ἐκ τῆς λαμπρᾶς οἰκογενείας τῶν Νοταραίων. Θείῳ δὲ πόθῳ σκύβαλα πάντα ἡγησάμενος τὰ τοῦ κόσμου ἰδέα, ἀναχωρεῖ ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ με-

ΙΛΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

που ἐχειροτονήθη διάκονος, καὶ ἱερεύς, ἐκείθεν εἰς Κρήτην, εἰς Ζάκυνθον καὶ ἐπὶ τούτοις εἰς Κεφαλληνίαν, εἰς ἣν δετέλεσεν ἀγωνιζόμενος τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, μέχρις οὗ ἔφθασεν εἰς γῆρας βιβύ. Ἀνεπαύθη δὲ ἐν Κυρίῳ τῷ 1579 τῇ 15 αὐγούστου. Ἰὸ δὲ ἱερόν αὐτοῦ σκήνος διαμεῖναν ἀφθάρτον καὶ ἀκέραιον καὶ πάσης εὐωδίας ἀνάμεστον, ἰσέως παρεκτικὸν καὶ κατὰ δαιμόνων ὀλέθρον, μαρτυρεῖ ἦν ἐν Οὐρανίοις χαίρει δόξαν ὁ ἅγιος.

Τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ δύναται ὁ βουλόμενος νὰ ἴδῃ εἰς τὴν νεσεκδοθεῖσαν ἐν Πάτραις πληρεστάτην ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγίου, καὶ ὡς τοιαύτην ἐγκριθεῖσαν καὶ συστηθεῖσάν ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐκκλησιαστικῶν, σύγκειται δὲ ἐκ διακοσίων τριάκοντα τεσσάρων σελίδων ὁγδοῦ σχήματος καὶ περιέχει τὰς δύο ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφύρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου, καὶ τὴν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τὴν συμπαλλομένην κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Αὐγούστου, τὸν Παρακλητικὸν Κανόνα, τοὺς ἐπιταφίους Ἀσματικούς Κανόνας του, καὶ τοὺς πρὸς αὐτὸν ψαλλομένους 24 Αἶνους ἢ Οἰκους, τὴν βιογραφίαν αὐτοῦ ἐν συνόψει εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν καὶ ἐν ἐκτάσει εἰς τὴν νεσελληνικὴν, καὶ Πανηγυρικὸν σπουδαῖον λόγον ὑπὸ Διακόνου Κωνσταντίνου Τυπάλδου (ἀκολουθῶς χρηματίσαντος Ἀρχιερέως καὶ διευθυντοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱερᾶς Σχολῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως,) ἐκφανθέντα ἐν τῇ μηνίμῃ τοῦ Ἀγίου πρὸς δὲ προσετέθη ἀντίγραφον ἐκ τοῦ ἐπὶ μεμβράνης Συγκλησιώδους ἐγγράφου τοῦ ἀειμνήστου Οἰκουμένου Πατριάρχου Ἱερεμίου, δι' οὗ ἐπικυροῦνται τὰ τῆς διαθήκης τοῦ Ἀγίου καὶ δύο εἰκονογραφαὶ τοῦ Ἀγίου ζῶντος καὶ ὡς λείψανον, καὶ ἡ τοῦ Ἀσκητηρίου εἰς τὸ Σπήλαιον Σπήλια ἐτυπώθη δαπάνῃ Δημ. Δουκούδη, Ὑψιγράφου Κεφαλλῆνος· οἱ δὲ τὴν ἀπόκτησιν ταύτης ἐπιθυμοῦντες εὐρίσκουσιν ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ βιβλιοπωλεῖ Α. Σ. Ἀγαπητοῦ, καὶ εἰς τοὺς δώδεκα ἑστέλους Παναγῇ Ραῖῃ καὶ Διονύσιον Κομπωθεῖραν, Κεφαλλῆνας, οἵτινες ὑπάρχουσι μέλη τοῦ ἐσχάτου σχηματισθέντος ἐν Ἀθήναις συλλόγου, ὑπερ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀγίου Γερασίμου, ἐν Πάτραις παρὰ τῷ βιβλιοπωλεῖ Β. Σεκοπούλου καὶ εἰς τὸν ἐκδότην, ἐν Κεφαλληνίᾳ εἰς Γεωρ. Λουκάτον καὶ Σ. Δουκούδην.

ΤΥΠΟΙΣ Α. Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Παναγιώτης 1872. παρὰ τὸν ἁγίον
να μετὰ τὴν ναὶ σα ἀσκήσας τὸν ἁγίον
ἁγίου ἐμμενέου σα προσέτι βιβλίον ἱερὸν
σα ἁγίου ἁγίου ἁγίου ἁγίου
πατρὶς 10 ἁγίου 1874.

ὁ ἱερὸς πρὸς
προσώπῳ τοῦ αὐτοῦ
ἱεροῦ τοῦ ἱεροῦ
ἱεροῦ τοῦ ἱεροῦ
ἱεροῦ

3 ΤΟΡΤΙΒΙΑΝ ἢ
Σαφ' ἢ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ